

NEBEZPEČNÁ
LUCIA SASKOVÁ

motto román

Nebezpečná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucia Sasková
Nebezpečná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LUCIA SASKOVÁ

NEBEZPEČNÁ

Praha 2017

Přeložila Alena Řežábková

*Tento příběh je fiktivní. Všechna jména, postavy
a události jsou dílem autorčiny fantazie nebo součástí
smyšleného příběhu. Jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi, místy a žijícími či nežijícími osobami
je náhodná.*

1

Právě jsem se chystala do vany s voňavou vanilkovou pěnou, když mi zazvonil mobil. Na displeji se objevila fotka Petrovy mámy.

„Zdravím,“ pozdravila jsem ji vesele. Na druhém konci ale bylo ticho.

„Haló, slyšíte mě? Halóóóóó!“ Asi mě zase vytočila omylem, protože měla telefon v kapse u kabátu nebo v kabelce. To se stávalo docela často. Už jsem chtěla zavěsit, když jsem uslyšela zoufalé vzlykání. „Jste tam?“ zeptala jsem se opatrně.

„Petřík...“ Sotva byla schopná vyslovit synovo jméno. Rázem jsem měla v krku knedlík. Byla jsem si jistá, že se něco stalo. Così zlého, horšího než zlého, to nejhorší...

„Co se stalo?“ Vzlykání. „Slyšíte mě?“ zeptala jsem se potichu. Zmocnila se mě panika.

„On... On je mrtvý... Zemřel...“

„Prosím? Co je to za hloupý vtip, o čem to mluvíte?“

„Jel na motorce... Auto mu nedalo přednost...“

V hlavě mi vyvstávaly souvislosti. Věděla jsem, že se jel projet s partou adrenalinových kamarádů, ale Petr jezdil vždycky opatrně. Nemohla jsem pochopit, že měl nehodu.

„Kde jste?“

„V autě, právě jsme ho byli identifikovat...“ Pak už nebyla schopná mluvit. Uslyšela jsem, jak jí Petrův otec bere telefon z ruky.

„Zavoláme vám později,“ slíbil mi roztřeseným hlasem a zavěsil.

On, chlap jako hora, který se věčně smál. Spolu se ženou byli pro mě vzorem dokonalého manželství.

///

Na pohřeb jsem šla inkognito.

Stála jsem v povzdálí a nevnímala hustý liják. Nikomu z pozůstalých jsem se nedokázala podívat do očí.

Děšť rychle vyhnal všechny na smuteční hostinu do blízké luxusní restaurace. Já jsem tam ale zůstala. Na nohách jsem měla lesklé černé lodičky na vysokém podpatku, které jsme kupovali spolu. V saténových kalhotách a prostém černém tričku mi bylo teplo, ačkoli byl teprve duben. Lilo jako z konve, ale mně to bylo jedno. Stála jsem tam ponořená do vlastních myšlenek a zírala na hrobníky, kteří mlčky vykonávali svou práci. Kdyby mě tam neviděli postávat, určitě by pořádně nadávali. Kvůli mně se ale drželi zpátky. Bylo to od nich hezké. Nejvíc mě naštvalo, že všichni odešli. Necelá hodina jim stačila na to, aby se s Petrem rozloučili? Jen hodina? To si ho tak málo vážili? Zula jsem si lodičky a stála jen v punčochách na mokré blátivé zemi. Cítila jsem, jak mi do nohou proniká vlhký chlad, ale bylo mi to ukradené. Petr si nezasloužil, abych odešla už po hodině. Přímo naproti stála pod košatou lípou lavička. Posadila jsem se na ni a čekala, až hrobníci dokončí svou práci. Zapálila jsem si. Kdyby to Petr viděl... Nesnášel to. Přestala jsem kouřit, když jsem s ním začala chodit, protože jemu to vadilo a já jsem byla zamilovaná. A teď, po pár letech, ani jsem si nedokázala vzpomenout po kolika, jsem na tom zase jako kdysi – krabička denně. On tady není a nemůže o tom rozhodovat. Už mi to nemá jak zakázat. A tak jsem zapalovala jednu od druhé. Protože jsem celou dobu nic nejedla, udělalo se mi z cigaret

zle. Neměl to dělat. Neměl nikam jezdit. Nasadila jsem si sluneční brýle, zapálila si další cigaretu a rozplakala jsem se. Měla jsem výčitky svědomí, že během pohřbu všichni slzeli, jenom já ne. Brečela jsem hodinu, dvě, tři... Až do setmění. Už přestalo pršet. Hrob byl dokončený a obsypaný věnci a kyticemi.

///

„Slečno?“ Přes obroučky brýlí jsem ve světle pouliční lampy uviděla dva stejné páry ošklivých bot.

„Prosím?“ Zvedla jsem hlavu a přes tmavá skla brýlí jsem se podívala na strážníka a jeho důležitě se tvářícího kolegu.

„Jste v pořádku?“

„Samozřejmě.“ Téměř přirozeně jsem se na něj usmála.

„Co tady děláte?“

„Jsem na pohřbu.“

„Víte, kolik je hodin?“

„Moc ne, asi tři?“

„Je půl jedenácté. Tak pozdě už tady nemáte co dělat.“

„Tak dobře.“ Vstala jsem z lavičky a chtěla odejít.

„Počkejte. Kde bydlíte? Odvezeme vás.“

„Kousek odtud, jste hodní, ale není potřeba. Děkuji vám.“

Ten kousek mi trval asi hodinu. Šla jsem bosa, lodičky mě příšerně tlačily, přestože jsem je měla na nohou už několikrát. Naštěstí jsem nepotkala nikoho známého.

Zabouchla jsem za sebou dveře, hodila lodičky do kouta našeho pronajatého dvoupokojového bytu na předměstí a posadila se na zem vedle nich. Zády jsem se opřela o zeď a chtěla si zapálit další cigaretu, ale zapalovač zřejmě zůstal na lavičce. Tak jsem jen nehnutě seděla a zíra-

la na špinavé prsty na nohou. Cestou domů se mi tenké punčochy úplně roztrhaly.

Uplynulo pár hodin. Když už mě z kamenné podlahy bolel zadek, usoudila jsem, že bych se měla umýt. Vešla jsem do koupelny a roztočila kohoutky nad vanou. Svlékla jsem se a podívala se do zrcadla – rozmazaný mejkap, mokré vlasy. Už jsem vypadala i líp. Nabrala jsem si do rukou tekuté mýdlo a snažila se smýt zbytky líčidel. Štípaly mě oči a šlo to těžko. Drhla jsem si tvář pořád dokola, dokud nebyla čistá a vana skoro plná. Když jsem se uvelebila v horké vodě, padl mi pohled do rohu koupelny, kde stál přecpaný koš prádla a Petrovy boxerky a ponožky. Odpusť, pomyslela jsem si. Promiň, že jsem na tebe byla našťvaná a nepřemluvila tě, abys nikam nejezdil. Nebyla jsem tak dobrá přítelkyně, abych tě udržela doma.

///

Telefon jsem měla vypnutý. Stejně mi nikdo nevolal ani nepsal. Nikoho nezajímalo, jak mi je a jak to celé prožívám. Nikdo netušil, jak se cítím a jak zvládám to, že už nemám nikoho, kdo by mě držel nad vodou. Kdo by mě trpělivě poslouchal, připomínal mi pravidelná sezení u psycholožky, hlídal, abych pravidelně brala léky a nedumala o tom, co by se stalo, kdybych si je vzala všechny najednou. Petr tady pro mě byl čtyřicet hodin denně, na plný úvazek. Pomohl mi odejít od rodiny, která mě považovala za černou ovci, dal mému životu smysl. Zaměstnával mě tak, že jsem neměla čas přemýšlet. Nejen o hloupostech, ale úplně jsem vypnula a díky tomu jsem prožívala spokojené a klidné období. Zlaté časy jsou ale nenávratně pryč. Svíralo se mi nitro. Asi proto, že jsem si

naplno uvědomila, o co jsem přišla. Zapnula jsem telefon a vytukala číslo. Martin to okamžitě vzal.

„Ahoj. Pokoušel jsem se ti dovolat. Chtěl jsem vědět, jestli jsi ok, ale myslím, že asi ne.“

„Nemohl bys prosím tě přijít?“ vyhrkla jsem mezi nádechem a výdechem.

„Jasně, jsi doma?“

„Jo.“ Zavěsila jsem. Martin byl kamarád, společný. Byl trochu zvláštní, ale momentálně to byl jediný člověk, kterého jsem chtěla vidět.

Rychle jsem si udělala mejkap, abych zamaskovala kruhy pod očima. Rozmazaná řasenka měla něco do sebe, a tak jsem ji nechala, jak byla. Z ledničky jsem vyndala lahev vodky. Připomněla mi Petra. Dal ji tam, ale nikdy se jí ani nedotkl. Při té vzpomínce mi zase zčervenaly oči od potlačovaných slz. Přijde Martin, to je dobrý důvod ji otevřít. Nalila jsem si dva panáky a asi tři další jsem vylila do dřezu, aby to vypadalo, že jsem už vypila docela dost. Zapálila jsem si cigaretu, odemkla jsem, pootevřela vchodové dveře, abych nemusela vstávat, a plácla sebou na podlahu. Bylo už dost pozdě večer a přesně jsem věděla, kdy nastoupil do výtahu. Nepřemýšlela jsem o tom, co dělám, prostě jsem to dělala. První patro, druhé, třetí, čtvrté – a už jsem skrz pootevřené dveře viděla světlo z výtahu.

„Panebože.“

Když jsme se na sebe podívali, usedavě jsem se rozplakala. Vůbec mi ale netekly slzy. Posadil se ke mně, pevně mě objal a zoufale hledal slova. Jeho náruč byla balzám na duši.

„Chybí mi, hrozně mi chybí.“ Podívala jsem se mu do očí. Pohladil mě po vlasech. Zapálila jsem další cigaretu od předchozí.

„Není to spravedlivé.“ Napila jsem se rovnou z lahve. Mlčky přikývl. „Nelíbí se mi, jak jsi na tom. Potřebuješ pomoc.“

„Nepotřebuju žádnou pomoc!“ zaječela jsem na něj. Moje chování nás oba překvapilo, protože jsem neměla ve zvyku zvyšovat hlas.

„Psst, nekřič, prosím tě.“

„Mně je to jedno, ať to klidně všichni slyší,“ prohlásila jsem už potichu. „Kdo by mi asi tak pomohl. Kdyby tu byl Petr, necítila bych se tak mizerně. Kdyby tu byl, neseďeli bychom tady na zemi a nepili vodku přímo z flašky – a taky bys mě neobjímal!“ Zavrtěla jsem nevěřičně hlavou. Martin mlčel. Věděl, že mám pravdu. „Udělej mi to, prosím tě,“ dodala jsem zničehonic, jako tečku za svým monologem.

„Cože?“

„Prosím tě...“ Co to říkám? Alkohol ze mě dělá šlapku?

„Já... já nemůžu, zbláznila ses?“

„Tos přece vždycky chtěl, ne?“ zašeptala jsem a přitiskla se k němu.

„Jak tě to napadlo?“

„Nevím. Nechceš mě?“ Zoufale jsem se na něj podívala. Možná se slituje. Na víc jsem se už nezmohla.

„Nemůžu!“ Podíval se na mě pohoršeně.

„Čeho se bojíš?“ Zase mě přepadla panika a hysterie. Jeho odmítnutí bylo tak ponižující. Cítila jsem se jako nějaká zoufalá chuděrka. No vlastně ... jsem jí byla. Ocitla jsem se úplně na dně a nezbyl mi ani kousíček sebeúcty.

„Vzpamatuj se, proboha, já vím, že je ti hrozně, ale neznamená to, že začneme dělat hlouposti, jasně?“ Znova mě pohladil po vlasech.

„Tak běž pryč,“ špitla jsem.

„Určitě?“

Rozhodně jsem přikývla. Zvedli jsme se a zamířili ke dveřím. Rozpačitě se rozloučil a já jsem za ním zavřela. Ani si nepřivoloval výtah. Cítila jsem, že tam pořád ještě stojí. Za chvíli zaklepal...

///

„Děkuju ti,“ řekla jsem a on klidně odešel. Odjakživa jsem od milování čekala něco velkého. Bylo to pro mě něco vzácného a výjimečného. Něco, co se stává jedině z lásky. Sex byl třešinkou na dortu upečeném z citů, náklonnosti a dokonalého souznění dvou lidí. Co to vlastně dělám? Doteď jsem nad takovým chováním kroutila hlavou, tvrdě jsem je odsuzovala a tvrdila, že bych něco takového nikdy nedokázala. Čekala jsem od toho víc. Naivně jsem si myslela, že mi to zlepší náladu, že se něco změní, ale nic. Znova jsem byla sama jako prst. Jako by se mezi námi vůbec nic nestalo. Sebrala jsem ze země cigarety, lahev a skleničku od vodky. Ta mi vzápětí vyklouzla z prstů a roztříštila se na tvrdé dlažbě. „Do prdele.“ Věděla jsem, že nejsem zrovna v pořádku, a takové drobné nepříjemnosti mě dostávají do zvláštního rozpoložení. Moje psycholožka už se mi asi pokoušela dovolat. Neměla jsem ale sebemenší chuť s ní mluvit, něco vysvětlovat nebo řešit. Stejně to nikam nevede. Zkoušela jsem to už asi milionkrát. Vždycky jsem měla pocit, že mi vlastně vůbec nerozumí.

///

Posbírala jsem střepy z rozbité skleničky. Jeden jsem chytila tak nešikovně, že jsem si pořezala dlaň. Byl ostrý jako žiletka. Hm... žiletka, blesklo mi hlavou a krvácející rukou jsem si střepem váhavě přejela po zápěstí. Zůstal

mi tam škrábanec. Nebyl tak hluboký, jak jsem si představovala. Roztřásly se mi ruce, oči se mi zalily slzami, srdce mi bušilo a adrenalin nebezpečně vyletěl vzhůru. Zhluboka jsem se nadechla a přitlačila na ostří. Ucítila jsem ostrou bolest, která vystřelila až někam do ramene. Pak stačilo stejně silně říznout – hlavně rychle, abych to měla co nejdřív za sebou. Bolest mě donutila povolit zařatou pěst a vzápětí se mi z ruky valil silný proud krve, který stékal na podlahu. Bože, krev! Spousta krve! A já přece krev nesnáším! Přestávala jsem vnímat bolest... Zatočil se se mnou svět a já jsem se složila na podlahu. Zůstala jsem ležet a cítila, že ztrácím vědomí. Ještě jsem dokázala hmátnout po telefonu a z paměti vyfukat poslední volané číslo.

„Asi by ses měl vrátit...“ zašeptala jsem z posledních sil do telefonu.

Slyšela jsem, jak se Martin na něco ptá, křičí, mlčí a zase něco povídá. Ničemu jsem ale nerozuměla. V hlavě mi hučelo a tepalo. Zmítala jsem se mezi touhou po záchraně a po rychlé smrti. Nevěděla jsem, co si mám přát víc. Najednou se tma před očima změnila na oslepující světlo. Že by ten proslavený tunel fakt existoval? Vtom jsem uslyšela Martinův hlas...

///

Vůbec nevím, kolik času uplynulo. Když jsem se probudila, cítila jsem se pod psa. Pokusila jsem se otevřít oči, ale okamžitě jsem je musela zase zavřít. Umělé světlo mi svítilo přímo do obličeje a někdo mě štípal do tváří a fackoval.

„Slyšíte mě, slečno? Otevřete oči.“ Chtě nechtě jsem je musela otevřít, dál už se to nedalo vydržet. „Výborně, no vidíte, že to jde.“ Snažila jsem se zaostřit. „Hned budu

zpátky.“ Tělnatá žena v modré plátěné haleně vyšla z malého nemocničního pokoje. Pokusila jsem se pohnout, ale zabolely mě obě ruce. Levé zápěstí jsem měla zavázané tlustým obvazem a do pravé ruky mi zavedli infuzi, která při každém pohybu neuvěřitelně píchala. Venku bylo světlo a do pokoje pronikal pouliční ruch. Je ráno?

Sestřička se vrátila s blondýnou středního věku, která měla na krku stetoskop.

„Dobrý den,“ přistoupila ke mně pozitivně naladěná lékařka. Nečekala na pozdrav a pokračovala: „Jak se cítíte? Nemotá se vám hlava? Není vám špatně od žaludku? Sledujte prosím můj prst.“ Byla rychlá, precizní a přesně věděla, co dělá. Čekala jsem, že se bude ptát, co se stalo, proč jsem to udělala, ale nic takového jsem neslyšela a ulevilo se mi. Najednou jsem se cítila dobře. Příliš dobře na to, abych někomu něco vysvětlovala. Byla to přece nehoda. Rozbila jsem skleničku a nešikovně jsem uklouzla. No a při tom pádu se mi zapíchl střepek do ruky. Nemůžu za to!

///

„Doufám, že nepředpokládáš, že ti to někdo bude věřit?“ Martina moje historka zjevně nepřesvědčila.

„O čem to mluvíš? Snad si nemyslíš, že já, která mám problém i s odběrem krve, bych byla schopná si něco takového udělat schválně?“

„Když jsi mi volala, byla jsi klidná.“

„Promiň, že jsem tě otravovala.“ Odvrátila jsem se od něj.

„O to nejde, jen se mi to prostě nezdá.“

„Jsem ti vděčná, že ses vrátil a zachránil mě. Bůh ví, jak by to bez tebe dopadlo.“

Ze všech sil jsem se snažila o úsměv, ale v nitru se mi odehrávalo něco úplně jiného. Potřebovala jsem, aby mě objal a politoval. Aby už konečně někdo slyšel můj výkřik do tmy, do prázdna, které úplně pohltilo moje já. Hrdost mi ale nedovolovala dát najevo jakékoliv pocity nebo city. Byla jsem to prostě vždycky já, kdo radil ostatním, ale mně neporadil nikdo. Všichni mě měli rádi. Jenom vlastní rodina mě nenáviděla, protože jsem nebyla dokonalá a ani jsem neuměla dokonalost předstírat. Na rozdíl od mé nevlastní setry Bey, která si dokázala získat respekt a náklonnost celé rodiny. Byla dokonalá manipulátorka a mne dokázala před ostatními vykreslit řeckně... velmi osobitě. Tedy klobouk dolů, šlo jí to výborně. Nedokončila jsem vysokou. Neměla jsem žádné ambice studovat, protože mě v tom nikdo nepodporoval. Sestra mi odmalička tloukla do hlavy, že jsem naprostá nula. Máma nad mým studiem mávla rukou a při prvních problémech mi místo povzbuzení řekla, že s tím stejně počítala. Úplně stejně jako má dokonalá sestra, inženýrka ekonomie. Ta si pořád stěžovala, že musí sdílet domácnost s nulou, která ani není schopná si najít pořádného chlapa. Všechno zlé ale bylo přece jen k něčemu dobré. Právě Bea mě naučila milovat Petra. Nikdy ho neviděla, nikdy jsem je neseznámila, ale vždycky se o něm vyjadřovala jako o nýmandovi, který se o mě stejně nebude schopný postarat. Pro mne ale byl Petr chlap, který se o mě dokázal postarat nejlépe ze všech. Beiny urážky jsem vždycky špatně snášela a myslím, že ona to moc dobře věděla. A tak čím hůř mi bylo, tím víc se do mě navážela. Petr mi vstoupil do života právě včas. Když už situace byla opravdu neúnosná, nabídl mi, že bychom mohli bydlet spolu. Ani jsem nezaváhala, sbalila si kufry a odstěhovala se s ním do podnájmu, který jsem vybrala. Útulný byt s malou ložnicí a obývánkem spojeným s kuchy-

ní. Byl moc hezky, vkusně, příjemně zařízený. Byla jsem šťastná. Osamostatnila jsem se a naučila se starat sama o sebe. Věděla jsem, že se už nikdy nebudu muset vrátit k našim. Petrovi jsem stihla ukázat, jaká opravdu jsem. Ten malý krásný byt jsem opravdu milovala. Byl pro mě vysvobozením z klece z kočičího zlata. I když... svým odchodem jsem Beatě vlastně udělala službu. Konečně vyhrála. Její nevlastní setra, kterou musela za každou cenu zastínit a přede všemi znemožnit, jí šla z cesty.

///

Nebyla jsem si jistá, jestli mi Martin uvěřil. Myslím ale, že věděl o mých stavech a o návštěvách u psychologa, kterého jsem sama vyhledala. Petr mu o nich asi řekl.

„Celý včerejší večer byl tak trochu mimo...“

„Lituješ toho?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Ne, ale neměl jsem tě tam nechávat samotnou.“

„Vždyť jsem tě vyhodila.“ Sklopila jsem oči. Cítila jsem se trapně.

„To nevádí, měl jsem vědět, že nejsi v pořádku.“

„Klidně se přiznej, že toho lituješ.“

„O co ti jde?“ Nechápatě se na mě podíval.

Jen jsem mávla rukou a uhnula pohledem.

Změnil téma. „Jak ti je?“

„Super.“ Usmála jsem se na něj. Ve skutečnosti mi bylo mizerně. Měla jsem žízeň, bolely mě ruce a dumala jsem, jestli je dobře, že jsem přežila, nebo jsem raději neměla nikomu volat. Martin nestihl nic říct, protože v té chvíli se otevřely dveře.

„Konečně jsme tě našly. Co jsi to udělala? Jak to vypadáš?“ Máma se přiřítla k posteli a zadkem se postavila přímo před Martina, který seděl na židli. Jako by byl

neviditelný. Za ní přicupitala Bea, která zrudnětě ťukala něčo do mobilu. „Nic mi k tomu neřekneš?“ dožadovala se máma odpovědi.

„Mami, byla to nehoda.“

„No to doufám!“ Pohoršeně se kolem sebe rozhlédla. „Bože, čo to máš za pokoj? To ti nemůžou pořádně vyvětrat? Na chodbě jsme viděly samé staré babizny, čo je to za úroveň?“ Upřela pohled na Martina, který se zdvihl k odchodu.

„Tak já jdu, vrátím se později. Kdybys něčo potřebovala, zavolej.“

„Díky.“ Neměla jsem jak mu naznačit, aby neodcházel. Aby mi byl oporou. Alespoň provizorní.

„Nic nepotřebuje, už jsme tady my!“ vyjela na něho máma.

„No to vidím!“ odsekl a zabouchl za sebou dveře.

„Co jsi to zase sbalila?“ obrátila Bea oči v sloup.

„Nemusely jste sem chodit,“ snažila jsem se zareagovat čo nejkliďněji.

„Nemusely jsme chodit?“ Máma se na mě nechápavě podívala.

„Neviděly jsme se víc než rok.“

„A kdo za to může?“

„Nevím, proč jsme sem chodily, ty nevděčná ubožáčko,“ utrhla se na mne Bea. „Buď ráda, že jsme se sem trmácely přes celé město. Nikoho jiného už nemáš, dochází ti to vůbec? Takhle jednou zůstaneš sama jako prašivý pes na ulici. Ničeho a nikoho si neumíš vážit. Nakonec ti pak budeme dobré.“

„Kdo vám to zavolal?“

„Nevím, kdo to byl,“ řekla máma, „Asi ten ňouma, který tady seděl a neuměl ani otevřít pusy, když jsme přišly. A přitom musel vědět, že jsem tvoje matka.“

Nestihla jsem reagovat, protože vešla sestřička.

„Dobrý den, dneska tady máte rušno.“ Usmála se a zkontrolovala infuzi. „Je všechno v pořádku?“ Asi ji překvapilo ticho, které po jejím příchodu v pokoji zavládlo.

„Mohu o své dceři mluvit s nějakým lékařem?“ zeptala se matka přehnaně sladkým hlasem.

„Samozřejmě, můžete jít se mnou a já vás odvedu za ošetřující lékařkou.“

„A primář?“

„Primář uvidí vaši dceru až při zítřejší ranní vizitě.“

„No dobře, ale bude lepší, když bude ošetřujícím lékařem primář.“

„Ujišťuji vás, že doktorka Nagyová je jedna z nejlepších.“

„To posoudím sama.“

Vyšly spolu na chodbu. Bea neztrácela čas. Hodila mobil do luxusní kabelky a stoupla si k posteli.

„To si jako myslíš, že se teď vrátíš k nám?“

„Cože?“ Udiveně jsem se na ni podívala. Návrat domů by mě nenapadl ani ve snu. Dlouho jsem sestru neviděla, a tak jsem skoro zapoměla, jak je zákeřná.

„Myslíš, že nevím, o co ti jde?“

„O čem to mluvíš? O nic mi nejde.“

„No jestli si myslíš, že po tom, co ten tvůj trouba natáhl brka, budeš bydlet zase s námi, tak na to zapomeň. Vytahovala ses, že nás nepotřebuješ, že máš vlastní život a jsi spokojená, tak doufám, že to nehodláš měnit.“

„Tak to se vážně bát nemusíš.“ Fakt, že se otřela o Petra, kterého vůbec neznala, mě vyvedl z míry. Tak nenávidně o něm nikdo nikdy nemluvil. Ale Bea tak mluvila o každém, koho si vzala do pusy.

„Myslíš, že tenhle tady se o tebe postará?“

„Běž už, prosím tě...“

Ona se ale rozhodně neměla k odchodu. Chňapla po mém levém zápěstí a zaryla mi do něj prsty. Bolest mi vystřelila až do zad a zkroutila mě do nepřírozené polohy. Přitom jsem si bezděčně vytrhla z druhé ruky infuzi. Snažila jsem se Beu odstrčit, ale neměla jsem na to dost sil. Upřeně mi zírala do očí a drtila mi zápěstí, ve kterém pulzovala nepředstavitelná bolest.

„Tohle bylo naposled. Žádná taková nula jako ty mě nebude odnikud vyhánět. Zapamatuj si to!“ Tvářila se jako šílená.

„Zařídím, abys tady zůstala co nejdéle, ty psychopatko. Podřezat si žíly, to je fakt hrdinství! V životě jsi nic nedokázala, akorát na sebe musíš pořád upozorňovat. Kdy už se konečně začneš chovat jako normální člověk? Když jsi chtěla umřít, tak jsi to měla udělat pořádně. Ty ale evidentně nedokážeš ani to. Umíš kolem sebe jenom dělat cirkus.“

„Prosím!“

Vtom se vrátila matka s lékařkou, která mě kontrolovala, když jsem se probrala. Nevím, jestli mě některá z nich slyšela. Bea mi okamžitě pustila ruku.

„Ještě že už jdete. Vyškubla si infuzi a chtěla utéct. Měla jsem co dělat, abych ji zastavila.“

Takhle chladně vyslovená lež mi málem vyrazila dech. Nezmohla jsem se ani na slovo, jen jsem se očima plnými slz dívala na mámu a lékařku.

„Uklidněte se.“ Lékařka se ke mně sklonila a zazvonila na zvonek u postele. „Návštěvu musíme ukončit. Pacientka by teď měla odpočívat.“

„Samozřejmě.“ Máma se ke mně naklonila a dala mi pusku na tvář. Že by projev citů? V jejím případě něco nevídaného.

„Však my ještě přijdeme,“ prohodila Bea spíš směrem ke mně než k lékařce a já jsem toužila hlavně po tom, aby už odešly a nevracely se.

„Copak se tu stalo?“ zeptala se doktorka, když se za nimi zavřely dveře.

„Nic.“

„Jsem psycholožka a poznám, kdy někdo lže.“

„Gratuluju, to bych taky chtěla umět.“

„Chci vám pomoci.“

„Dalo by se nějak zařídit, aby za mnou ty dvě necho-
dily?“

„Je to vaše nejbližší rodina. Opravdu si to přejete?“

„Ano, prosím!“ Moje prosba byla skutečně upřímná a zoufalá. A lékařce to neuniklo.

„Potřebuju, abyste spolupracovala, ale dá se to zařídit.“

„Nemám důvod s vámi spolupracovat. Nic se nestalo. Nic jsem neudělala, ale stejně tu musím být.“

„Podívejte se, jste tady proto, abychom vám dali dohromady ruku. Neležíte na psychiatrii, ale na chirurgii. Provedeme vyšetření a pak si popovídáme. Ještě to s námi chvíli vydržte.“ Pohládila mě po ruce a já jsem s ní instinktivně ucukla. „Všechno bude v pořádku. A jestli nechcete návštěvy, zařídím to.“ Mile se na mě usmála.

„Ale ne, proti návštěvám nic nemám, jen ať za mnou nechodí nikdo z rodiny. Kohokoliv jiného ráda uvidím, pokud za mnou bude vůbec někdo chtít přijít,“ dodala jsem. V tu chvíli mi to zase došlo. Nikoho nemám.

„Nechcete si o tom popovídat?“

„Není o čem. Ale děkuji, jste báječná.“

„Co vás trápí?“ Nedala se odbýt.

„Opravdu nic.“ Znovu jsem se přesvědčivě usmála.

„Už jsem vám to říkala. Poznám, když někdo lže.“

Proboha, proč tu ještě stojíš? Chce se mi brečet, tak ať

už konečně vypadne. Mlčela jsem a dívala se oknem na šedivou oblohu.

„No tak jo, odpočívejte. Já se ještě zastavím.“ Doktorka počkala, dokud sestřička znova nezavedla infuzi, a dopsala něco do záznamů. Sestřička si to přečetla, kývla, usmála se na mě a obě odešly. Konečně! Pokusila jsem se pohnout levým zápěstím, ale marně. Bolelo to jako čert. Začaly mi téct slzy po tváři a po pár vteřinách jsem se zhroutila na postel a hystericky plakala. Cítila jsem k nevlastní sestře takovou nenávisť, až jsem z toho chvíli měla výčitky svědomí. Nejhorší ale byl pocit beznaděje. Neměla jsem sílu s Beou bojovat. Neměla jsem nikdy šanci nad ní vyhrát. Nikdy. Vždycky jsem z toho měla náladu pod psa, zatímco ona na tom byla přesně opačně. Stačilo s ní strávit pár minut. Máma byla vždycky na její straně. Neriskovala, že by mohla přijít o dokonalou dceru, po které odjakživa toužila a kterou našla, když si vzala tátu. Bea ji držela v hrsti jako vrabce a ona jen poslušně zobala. Otec byl vždycky nestranný. Neměl čas a podle mě ani zájem řešit nějaké malicherné rodinné záležitosti. Žil ve svém světě práce, přátel a známých. S matkou udržoval formální vztah. Netuším, proč se vůbec vzali. Trvalo mi dlouho, než jsem byla schopná nazývat Beu svou sestrou, jak si všichni přáli. Navenek to vypadalo, že jsme všichni jedna velká šťastná rodina. Jenomže já jsem měla pocit, že do téhle dokonalé rodiny nepatřím. Bea mi pořád připomínala, že jsem naprostá nula, která může být ráda, že je tam, kde je. S mámou se skamarádila hned, jakmile zjistila, že ta chce svůj život změnit na americký sen a že pro to udělá úplně všechno. Já jsem pro ně zkrátka byla ta nadbytečná.

///

Když se sestra vrátila, přidala mi do infuze něco na uklidnění. Projevilo se to skoro okamžitě. Pár minut po jejím odchodu mě přepadla neuvěřitelná únava. Nutně jsem potřebovala spát. Co nejdéle. Spánek pro mě byl únikem z tohoto světa.

///

„Dobré ráno, vizita!“ probudila mě sestřička a rozsvítila stropní světla. „Krásně jste se prospala a určitě se cítíte mnohem lépe, vidíte?“ Přimhouřila jsem oči před ostrým světlem a snažila se pochopit, co mi vlastně říká. Vůbec mi její slova nedocházela – rozptylovalo mě, že mi opatrně rozstřihává obvaz na zápěstí. Ruka mě bolela a byla citlivá i na ten nejjemnější dotyk. Když mi sestra odkryla ránu, vyděšeně se podívala na doktorku.

„Co jste s tou rukou prováděla? Máte potřhané minimálně čtyři stehy. Takhle kamarádky nebudeme. Sestro, ať připraví operační sál, dvojka je volná, tohle musíme vyčistit a znova zašít. Připravte také přeložení pacientky.“ Sestra přikývla.

„Jaké přeložení?“ Překvapeně jsem se na ni podívala.

„Ruku vám dáme do pořádku, ale nejsme schopni na vás dohlížet, abyste naši práci nemařila.“ Byla pořádně namíchnutá.

„Ale já jsem s tou rukou nic nedělala!“ snažila jsem se jí marně vysvětlit.

„To už posoudíme my, zlatíčko.“ Slovo zlatíčko řekla tak falešně, že jsem se neovládla a ošklivě se na ni podívala.

Netrvalo dlouho a sestra mě odvedla na sál, kde mi ruku lokálně umrtvili a zašili. Takže své sestře jsem mohla poděkovat za to, že jsem se omylem ocitla na lůžkovém oddělení psychiatrie fakultní nemocnice. Kolotoč se

roztočil a já s ním. Najednou byl okolní svět rozmazaný a úplně jiný.

///

Všichni byli milí, vstřícní a chápaví, ale večer do mě nacpali přes můj nesouhlas léky na spaní. Patrně abych nedělala problémy. Vždycky jsem se po nich probudila až ráno. Léky proti bolesti v kombinaci s léky na spaní mě úplně odrovnaly. Nemohla jsem nic jíst ani pít. Žaludek jsem měla scvrklý jako sušenou švestku. A když mi další den matka přinesla papír s rozhodnutím o mé léčbě na klinice, scvrknul se jako rozinka. Převzali za mě zodpovědnost, protože jsem prý nebezpečná sobě i svému okolí.

„Co je to? Permanentka na psychiatrii? V žádném případě to nepodepíšu, nesouhlasím s tím. Půjdu domů.“

„To není pozvánka, to je rozhodnutí.“ Vyštěkla za máminými zády Bea.

„Nepleť se do toho,“ zarazila ji. „Zlato, je to pro tvoje dobro.“

„Mami, nepřeháněj, nejsem žádná psychopatka, jen jsem se nešťastnou náhodou zranila, a kdyby mě Beátka vši silou nechytla za zápěstí, tak ještě ležím na chirurgii!“

„Zatlouká, vidíš? Přesně na to nás upozorňovali, že si vymyslí i nemožné.“

Máma rukou dala znamení, aby už zmlkla, že jí rozumí. „Jdu si promluvit s lékařem.“

„Ne!“ Přepadla mě panika. „Nenechávej mě tu s ní, prosím tě!“

„Hned se vrátím,“ dodala máma a odešla.

„Do bytu už se nevrátíš! Žádný už totiž nemáš!“ oznámila mi škodolibě Bea a podívala se z okna.

„O čem to mluvíš?“

„Myslíš, že ti máma bude platit byt, když tvrdneš na psychiatrii? Všechno už je dávno sbalené. Všechny krámy máš u nás.“

Zírala jsem na ní jako opařená. „Jak jste to mohly udělat?“

„Co myslíš?“ Zatvářila se vítězoslavně.

„Odstěhovat mě. Z mého bytu... z našeho bytu... Na to nemáte právo!“ Nedokázala jsem křičet. Svět se mi právě rozbil na milion kousků.

„Bože, ty jsi fakt naivní. Tvůj byt? Nemáš ani na pořádné jídlo, natož na nájem. A když se majitel dozvěděl, co jsi tam prováděla, ulevilo se mu, že jsme tě odstěhovaly.“

Neovladatelně jsem se roztrásla a oči se mi zalily slzami. V tu chvíli mi pravá ruka sevřená v pěst vyletěla přímo k Beině tváři. Kvůli silným lékům jsem se ale neudržela na nohou, pěst ji minula a já jsem spadla na zem. Ucítila jsem pod sebou studenou podlahu a zoufale jsem se rozplakala.

„No paráda... Nejvyšší čas zavolat pomoc. Ať vidí, kam patříš,“ vyhrkla a zuřivě mačkala zvonek u postele.

2

Zabalila jsem si všechny věci a postavila tašku vedle té, kterou mi v nemocnici nechala matka. Prý je v ní všechno, co budu potřebovat. Už jsem se ani nebránila. Nikoho jsem nepřesvědčovala o tom, že jsem jiná, než za jakou mě považují. Neměla jsem se kam vrátit. Náš milovaný byt patří někomu jinému. V naší posteli už spí někdo jiný a v naší kuchyni možná někdo vaří svým dětem pudink.

Kde ale jsou naše věci? Naše fotky? Oblíbené filmy na děvédčkách? Magnety, které jsem měla na ledničce? Nebylo fér, že jsem je nemohla sbalit a přestěhovat sama. Že můj život řídily ty dvě. A otec? Ten znal jenom jejich zaručeně pravdivou verzi příběhu, ale všechno financoval. Samozřejmě pro moje dobro. Nikdy jsem jeho peníze nezneužívala, vždycky jsem byla samostatná. Myslím, že toho si na mě vážil.

///

Seděla jsem na posteli a čekala na převoz. Ruku jsem už měla jakžtakž v pořádku – před pár hodinami mi vyndali stehy. Za chvíli vešel do pokoje starší pán, zvedl tašky a povzbudivě se usmál.

„Tak půjdeme.“

Automaticky jsem se také usmála. Vlastně jsem jen zvedla koutky úst. Za tu dobu, co jsem byla v nemocnici, jsem se naučila předstírat, že jsem v pohodě – a zabíralo to. Alespoň se nikdo na nic nevyptával. Tenhle milý mužík to také vzal jako souhlas. Poslušně jsem za ním cupitala v džínách a oblíbené teplákové bundě. Nevím, jak se mi dostala do pokoje. Asi mi ji přinesla máma. Celou cestu jsem mlčela. Ten milý mužík naštěstí také. Pod koly sanitky ubíhaly kilometry rychleji, než bych chtěla. Sledovala jsem silnici lemovanou patníky a v duchu se modlila za defekt nebo náraz do stromu. Řidiči většinou přežijí a ten milý človíček má určitě rodinu a je šťastný. Já bych nikomu nechyběla.

Nevyšlo to. No co, tak možná příště.

„Tak jsme tu. Pojdte, vezmu vám věci.“ Vystoupila jsem z auta a následovala ho. Před námi se tyčila vysoká zeď. Rozsáhlý areál budov, ne moderních, spíš v nějakém his-

torickém slohu. Baroko? Renaissance? Netuším. Dějiny umění mi nikdy moc neříkaly. Hlavní vchod byl lemovaný honosnými sloupy. Vypadalo to tam jako v lázních. Komplex obklopoval les, louky a pole.

„Můžeme?“ Človíček se dotkl mého předloktí.

„Chtěla bych si zakouřit. Dejte mi prosím pět minut.“

„No, neměl bych, ale že jste to vy...“ Sedl si na lavičku u hlavního vchodu. Vděčně jsem se připojila. „Co se vám stalo?“ Zkoumavě se na mě podíval.

„Pokus o sebevraždu, sebepoškozování a agresivní chování k členům vlastní rodiny,“ odcitovala jsem mu své tři hříchy, které mi zajistily pobyt na psychiatrické klinice.

„Kdo by to řekl.“ Usmál se, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Asi nikdo...“

„Málokdy sem vezu někoho, s kým se dá normálně mluvit.“ Zase jsem zvedla koutky. „Je tady úžasný personál, odpočinete si, načerpáte novou energii a zapomenete na chmurné myšlenky. Za chvíli vás povezu nazpátek, uvidíte.“

„Mně je to jedno, stejně se nemám kam vrátit. Možná mi tu bude dobře.“

„Určitě, jen je třeba dát tomu šanci.“

„Jasně, vyzkouším všechny atrakce a hurá zpátky do reality. V Disneylandu člověk nemůže být věčně.“

Pán se srdečně zasmál. „Tak Disneylandem to tady ještě nikdo nenazval. Byla jste tam někdy?“

„Tady, nebo v tom skutečném?“

„No, vlastně v obou.“

„Ne. Nebyla jsem ani tady, ani tam.“ A ani tam nikdy nepojedu, dodala jsem v duchu. Nedělala jsem si žádné plány do budoucna, považovala jsem to za zbytečné, protože můj život neměl budoucnost. Nedopalek cigarety jsem uhasila v odpadkovém koši a vstala. Človíček vzal

moje tašky a vyprovodil mě po přesně čtrnácti schodech k recepci, kde odevzdal mou „vstupenku“.

„Tak hodně štěstí a pevně věřím, že se brzy uvidíme.“

„Děkuji a mějte se!“ Koutky nahoru! Vtom už moje tašky převzala nějaká paní v jednoduché pestrobarevné blůze a kalhotách.

„Pojďte se mnou,“ vyzvala mě a rázně vykročila dlouhou chodbou. Zavedla mě do malé místnosti, která vypadala jako ambulance. „Tady přebereme vaše věci.“ Ukázala na tašky, které postavila na stůl.

„Přebereme?“

„Některé předměty jsou v našem zařízení zakázané. Ty dáme do označeného sáčku a při odchodu vám je vrátíme.“

Hm. Jako ve vězení v amerických filmech, na které jsem tak ráda koukala. Vůbec jsem netušila, co jsem si vlastně přivezla. Sestřička otevřela první tašku a já jsem očima hledala svoje věci. Když drobná blondýnka vyndala tričko s krátkým rukávem, objevila se na něm visačka z obchodu.

„To nejsou moje věci,“ špitla jsem tiše. Sestra se na mne překvapeně podívala.

„Dali jsme vaší matce seznam věcí, které budete potřebovat. Asi vám je nakoupila.“

Vytáhla z tašky růžovou teplákovou soupravu, na které také byly visačky, a pokračovala dalším oblečením. Všechno bylo nové. Zmateně jsem si sedla na židli vedle otevřené tašky. Na sestřičce bylo vidět, že je také v rozpacích.

Za chvíli odemkla zásuvku u stolu a vyndala nůžky.

„Ustříhám vám je.“ Usmála se.

„To nemusíte, já to pak udělám.“ Chtěla jsem jí ušetřit práci.

„Bohužel to nepůjde. Nůžky nesmíte mít u sebe.“

„Aha...“ Ztratila jsem řeč. Najednou jsem ani nedokázala zvednout koutky úst v hraném úsměvu. Cítila jsem, jak ze mě vyprchává poslední jiskřička naděje, že mi tady bude dobře a že mi pobyt prospěje.

„Nebudete je potřebovat. A kdyby přece ano, obraťte se na kohokoliv z nás.“

„Skvělé...“ utrousila jsem posměšně.

„Jste v pořádku?“

„Jsem.“ Zadívala jsem se z okna. Byla v něm mříž. Pak jsem si všimla, že mříže a zámky jsou téměř všude. Z toho mrazilo. Sestřička přešla k druhé tašce, ve které jsem měla věci z nemocnice. Většina věcí z ní putovala do označeného sáčku: kosmetická taštička, pásek, hodinky, pilník na nehty, dokonce i tkaničky z tenisek a od mikin. Zůstalo mi jen nové oblečení. Vůbec jsem netušila, jestli mi padne. Chtěla jsem své oblíbené kousky, ve kterých bych se alespoň cítila trochu lépe.

„Tak, to by bylo. Ještě si prosím vypněte telefon. Pak vám ho vrátíme.“

„I mobil?“ Nevěřicně jsem se na ni podívala.

„Pravidla jsou pravidla. Když si budete chtít zavolat, stačí říct.“

„Jak dlouho tady budu muset být?“ Zeptala jsem se se staženým hrdlem. Bylo mi do pláče.

„To se uvidí. Nebojte se, bude vám tu fajn.“

„To vidím...“ Po tváři mi stékala první slza. Vzala jsem poloprázdnou tašku a počkala, až sestra zamkne sáček s mými věcmi do velké skříně. Pak jsme vyšly do dlouhé chodby se žlutými stěnami.

„Tohle je váš pokoj. Můžete si vybalit věci. Zatím tu budete sama. Později vám sem určitě dáme nějakou kamarádku. Asi za hodinu pro vás přijde sestra. Absol-

vujete vstupní vyšetření. Pak bude společný oběd v jídelně, která je na konci chodby. Po obědě je skupinová terapie a před večeří osobní volno. To můžete jít do bufetu nebo se projít venku. Večeře je v šest. Vedle jídelny je místnost s televizí. Večerka je v deset. To musí každý být ve svém pokoji. V pondělí, ve středu a v pátek je vizita. Každý den se vstává v šest. Bla bla bla bla blá... Bla blá... Bla bla blá?“ Na konci dlouhého monologu, který jsem přestala vnímat někde u skupinové terapie, jsem zaregistrovala tázací tón.

„Prosím?“

„Jestli všemu rozumíte?“

„Ale jistě,“ přitakala jsem nepřítomně a podívala se z okna. Právě se otevřela obrovská brána a vjela dodávka. Asi zásobování.

„Pokud kouříte, tak jenom venku nebo v poschodí, kde je kuřárna.“

„Můžu kouřit?“ Alespoň jedna dobrá zpráva.

„Samozřejmě, jste dospělá. My se tady staráme jenom o vaše duševní zdraví. Fyzické si niče, jak chcete.“ Měla jsem s sebou krabičku s pár cigaretami.

„Můžu si dojít pro cigarety do nějakého obchodu?“

„To bohužel ne.“

„A co bufet?“

„Tam se cigarety neprodávají, ale můžete někomu zavolat, aby vám je přivezl.“

„Můžu hned?“

„Dnes už ne, až zítra.“

No bezva. Chtěla jsem už konečně být sama. Zase jsem se rozbřečela. Nenáviděla jsem to tady. Nenáviděla jsem, že tady musím být pod dozorem, že mi někdo organizuje den a říká mi, co mám dělat a kdy to mám dělat.

„Jenom klid.“

„Tady nikdy nedokážu být klidná.“

„Za chvíli si o tom můžete promluvit. Nechám vás.“

Odešla. Na klinice, ze které jsem přijela, vládl celkem živý ruch. Tady bylo naprosto nesnesitelné ticho, na které jsem nebyla zvyklá. Ničilo mě to. Chtěla bych alespoň svůj iPad. Kde asi skončil? Naposled jsem ho poslouchala po hádce s Petrem. Péťa... Nikdy by nedovolil, aby mě sem zavřeli. I když náš vztah nebyl nijak ukázkový, vždycky mě chránil. Když jsem si na něj vzpomněla, bylo mi divně. Ve skutečnosti jsem vůbec netušila, kolik času uplynulo od jeho smrti. Měla jsem pocit, že to bylo včera. Sedla jsem si na postel a objala polštář. Nikdo mě nikdy neobjímal, jenom on. Chybělo mi to. Po tvářích se mi koulely slzy. Už mě nikdy neobejme. Už nikdy... Nikdy neucítím jeho pevné ruce. Nikdy neuslyším jeho smích. Nikdo si v tomhle blázinci na mne nevzpomene. Nemám nikoho jako on, kdo by stál na mé straně. Z bezmocné zlosti jsem mrskla polštářem proti zdi. V tu chvíli se otevřely dveře a vešla sestra, kterou jsem ještě neviděla.

„Neruším?“

Podívala jsem se na ni skrz prsty, ve kterých jsem měla zabořenou tvář. „Záleží na tom?“

„Mně ano.“ Byla milá a příjemná.

„Mně ani ne.“ Zato já jsem byla protivná a zlá. Horší bylo, že mi to ani trochu nevadilo.

„Pojďte se mnou. Doktor Kuhn na vás čeká.“

„Nechci tam jít.“

„Ale no tak.“ Sedla si vedle mě na postel.

„Vůbec netušíte, jak mi teď je. Chci zůstat tady. Sama.“

„To nepůjde.“ Neztrácela trpělivost.

„Dotáhnete mě tam za vlasy?“ Odsekla jsem jedovatě.

„Ne. Naštěstí to tady tak nefunguje. Když nepřijdete do ordinace, přijde pan doktor sem.“

„Já nechci s nikým mluvit.“ Zabořila jsem zase hlavu do dlaní.

„Mám ho sem tedy zavolat?“

„Ne.“ Vstala jsem a neochotně ji následovala. Vešla jsem do ordinace vedoucího psychiatra. Za stolem seděl muž kolem čtyřicítky. Tmavohnědé vlasy, místo bílého pláště měl civilní oblečení. Místnost vypadala spíš jako advokátní kancelář než jako ordinace. Moje představa o dnešních psychiatrech byla asi zkreslená.

„Dobrý den, vítám vás.“ Odstrčil spisy, které měl před sebou na stole, a usmál se.

„Dobrý den, pane doktore. Vedu vám tu novou slečnu.“ Sestřička se na mě povzbudivě usmála.

„Děkuji, můžete jít. Pak vám zavolám.“ Z doktora Kuhna byli asi všichni vedle. A on to pochopitelně věděl.

Stála jsem tam jako kůl v plotě.

„Neposadíte se?“

„Musím?“

„Ne, nemusíte, pokud se vám nechce. Jenom mi připadáte dost nešťastná. Vsedě se lépe povídá.“ A tak, i když jsem nemusela, sedla jsem si. „Jak je na tom vaše ruka?“

„Dobře.“ Pokrčila jsem rameny. Kdyby mi ta ruka upadla, stejně by mi to bylo jedno.

„Už vám vyndali stehy?“

„Dneska ráno.“

„To je nepříjemné. Jak se vám to stalo?“

„Byla to nehoda.“

„Bolelo to?“

„Ani ne, rozbila jsem sklenici. Měla jsem mokré ruce a prostě mi vyklouzla. No, a když jsem sbírala střepy, tak jsem nešťastnou náhodou uklouzla a pořezala se.“

„Byla jste tehdy opilá?“ zeptal se klidně.

„Ne.“ Okamžitě jsem zalhala.

„Kdo vám pomohl?“

„Martin.“

„Přítel?“

„Ne, kamarád.“

„Asi mu na vás záleží.“

„Spíš neměl čisté svědomí.“

„Tomu nerozumím.“

„To ani nemusíte, není to důležité.“

„Takže on vás našel a zavolal pomoc?“

„Asi jo, nepamatuji si, co bylo dál.“

„Máte také nějakého přítele?“ Povytlhl obočí.

Mlčela jsem. Nebyla jsem schopná ze sebe vypravit ani hlásku. O Petrovi jsem s nikým nemluvila. A už vůbec ne s cizím člověkem.

„Je mrtvý,“ zašeptala jsem skoro neslyšitelně.

„To je mi líto,“ povzdechl si. Znělo to upřímně.

„Ne, není,“ zašeptala jsem.

„Prosím?“

„Není vám to líto. Proč by taky mělo?“

„Proč si to myslíte?“

„Neznáme se, neznal jste ani jeho, tak vám to nemůže být líto!“ zvýšila jsem hlas.

„Když o něčem nebudete chtít mluvit, stačí říct. Nemusíme to rozebírat.“

„Já s vámi nechci mluvit o ničem.“ Vstala jsem. Zoufale jsem toužila odejít, ale nebylo kam. Na dveřích byla i zevnitř místo kliky koule.

„Uklidněte se.“

„Prosím, nedržte mě tady. Nic jsem neudělala, jen mi zemřel přítel. Musím se s tím vypořádat a to je všechno.“

„Kdybychom vás odtud pustili, kam byste šla?“ Na tuhle otázku jsem neměla odpověď. Kam? Netuším. Domů jsem

jít nechtěla a ani nemohla. Práci jsem už asi taky neměla. Ani svůj krásný pronajatý byt.

„Nevím.“

„Tak vidíte. Tady to ale zjistíme.“

„Vy?“

„Ne, na to přijdete sama.“

„Nevím, jestli to chci.“

„Proč jste si podřezala žíly?“

„Já jsem si je nepodřezala!“

„Napadla jste svou sestru v nemocnici?“

„Ne.“ Zřejmě byl opravdu dobře informovaný.

„Tady nemusíte lhát. My vám pomůžeme.“

„Dejte mi pokoj, jenom tak mi můžete pomoci.“ Hlučně jsem vstala a začala bušit do dveří. Věděla jsem, že vyvádím jako šílená, ale bylo mi to fuk.

„To stačí.“ Doktor Kuhn vstal a opatrně mě chytil za ruce.

„Nechte mě! Nedotýkejte se mě! Chci jít domů za přítelem, nemůžu tady zůstat.“

Cítila jsem, že nemůžu popadnout dech a srdce mi buší jako splašené.

„Váš přítel je mrtvý,“ řekl doktor rázně. „Nečeká na vás a váš byt už také není váš.“

Přestala jsem s ním bojovat. Znova mi někdo vrazil nůž do srdce a tentokrát to byl úplně cizí člověk. Uvolnila jsem si ruce z doktorova sevření, obrátila se a svezla se na zem. Nemohla jsem dělat nic jiného. Cítila jsem se jako zpráskaný pes. V hlavě mi hučelo a z očí mi nezadržitelně tekly slzy proudem. Nenáviděla jsem doktora, protože mi řekl pravdu, kterou jsem si v žádném případě nechtěla připustit. Otevřel lékárníčku a do injekce natáhl trošku tekutiny z lahvičky s gumovou zátkou.

„Ne! Nechci žádnou injekci!“ Seděla jsem na zemi s rukama založenýma na prsou.